

Г. ФИЛИПОВ
ТИРЛИ-ВИРЛИ

chitanka.info

Имало едно време бедно момиченце. Нямало си ни баща, ни майка и живеело при роднините на майка си, които му давали много малко да яде и го заключвали почти през целия ден в стаичката му. Там то трябвало да преде, преде и преде, и ако понякога за миг чекръкът спирал, те веднага идвали и го биели.

Един ден малкото момиче пак седяло в стаичката си и предяло. Изведнъж му станало мъчно за родителите му и извикало:

— Ах, ако бяха живи мама и татко, нямаше по цял ден да се мъча, а на всичко отгоре, да гладувам.

В същия миг вратата тихо се отворила и една мила малка женичка, по нежна от самодива, влязла в стаичката.

— Мило дете! — рекла тя. — Защо си толкова тъжно?

Момичето ѝ разказало всичко, а тя го помилвала и рекла:

— Аз знаех това, преди да дойда тук. Знам също, че си мило и добро момиче, затова ще ти помогна. Виж, тук имам една кошничка с капак. Когато си гладна, бъркни вътре и ще намериш една питка. Но внимавай! Никога не бъркай в кошничката, когато не си гладна. И още нещо ще ти кажа. Името ми е Тирли-Вирли. Чуваш ли? Тир-ли-вир-ли! Гледай да го запомниш! След три дни ще дойда пак и ако още помниш името ми, ще ти подаря едно чекръче, което преде само. Внимавай да не забравиш името ми!

Малката женичка изчезнала и момиченцето заповтаряло: „Тирли-Вирли! Тирли-Вирли“, докато заспало.

Като се събудило на другата сутрин с ужас разбрало, че е забравили името и колкото и да се мъчело да си го спомни, не могло. Цял ден мислело, но на другата сутрин пак не могло да се сети.

На третия ден, когато момиченцето обядвало с роднините си, в стаята влезли много възбудени ратаите и рекли:

— О, господарю, да знаете какво видяхме в гората?

— Каквото и да сте видели, не е било нещо особено — рекла господарката.

— О, много особено беше! Голямо чудо! Слушайте! Насред гората има една малка зелена полянка. Сред полянката видяхме един малък огън, а над него висеше малко котле и нещо вреше в него. До котлето стоеше една малка женичка и бъркаше ли, бъркаше и лъжицата, с която бъркаше, изглеждаше като от злато. Женичката

пееше една песен: „Варя, варя заешка рожба. Ще направя вкусна гозба. Да забрави либето ми, че Тирли-Вирли е името ми“.

— Каква смешна песничка — каза селянката. — Дали означава нещо? Не вярвам! Сигурно е самодивска, но е хубава.

Малкото момиченце не каза нито дума, въпреки че само то знаело какво означава песента. Зарадвало се, че знае пак името на малката женичка. Сега вече сигурно нямало да го забрави.

След обяда момиченцето отишло пак да преде в стаичката си. Чудело се дали ще дойде малката женичка, но тя дошла вечерта, когато се стъмнило, и наистина носела малкото чекръче.

— Е, запомни ли името ми? — попитала женичката.

— Да, да! — извикало момиченцето. — Знам го, знам го, казваш се Тирли-Вирли!

Тя му дала чекръчето и изчезнала. Момиченцето не могло да разбере къде е отишла, защото вратата и прозорецът били затворени. Никога вече то не видяло Тирли-Вирли, но останало чекръчето, което само предяло и то толкова хубава и лъскава прежда, че на дълж и шир нямало такава.

Не минало много време и момиченцето било затрупано с поръчки. Трябвало непрекъснато да преде, защото всеки искал да има от хубавата прежда. Всички мислели, че то само я преде и славата му се разнесла из цялата страна. Всички го ценели, за това, че било толкова добро и работливо.

След време момиченцето забогатяло от чекръчето и като пораснало се омъжило за един работлив момък и имали много деца. Винаги обаче то почитало чекръчето си и никога не забравило името на хубавата малка Тирли-Вирли, която му помогнала в нещастиято.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.